

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie sygn. akt IV K 764/15

1. oskarżonego **R. P.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k.s. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 600 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 złotych;
2. na podstawie art. 30 § 2 i § 6 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 2 i 4 k.k.s. orzekł przepadek papierosów w ilości 80 340 sztuk oraz przepadek samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...);
3. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 121, 00 złotych tytułem kosztów zniszczenia wyrobów tytoniowych;
4. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżyciel publiczny Urząd Celny I w Ł. w części dotyczącej wymiaru kary na niekorzyść oskarżonego R. P..

Wyrokowi temu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez wadliwe zastosowanie przepisu art. 23 § 3 k.k.s., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 600 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20, 00 zł, gdy zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14 września 2014 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1220) w czasie popełnienia czynu wysokość minimalnego wynagrodzenia wynosiła 1 750, 00 zł, zatem wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa niż 1/30 ww. wynagrodzenia, czyli 58, 33 zł.

Podnosząc powyższe oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny poprzez ustalenie wysokości jednej stawki dziennej w co najmniej najniższym ustawowym wymiarze, zgodnie z dyrektywą art. 23 § 3 k.k.s.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego I w Ł. popierając własną apelację doprecyzował wniosek w niej zawarty, co do ilości stawek dziennych wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, w tym zakresie wnosząc jak w wystąpieniu przed sądem pierwszej instancji.

Prokurator przyłączył się do tego stanowiska Urzędu Celnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja Urzędu Celnego I w Ł. jest zasadna i jako taka musiała podlegać uwzględnieniu w zakresie podniesionego w niej zarzutu obrazy prawa materialnego, co skutkowało wydaniem orzeczenia reformatoryjnego w instancji odwoławczej w sposób określony w sentencji wyroku z dnia 12 lipca 2016 r.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja - chociaż wniesiona na niekorzyść oskarżonego R. P., w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny, ograniczyła się do podniesienia zarzutu obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 23 § 3 k.k.s. w zakresie dotyczących wysokości ustalonej przez Sąd Rejonowy stawki dziennej kary grzywny. Nie podniesiono natomiast zarzutu rażącej niewspółmierności kary grzywny, a na rozprawie odwoławczej oskarżyciel publiczny – przedstawiciel Urzędu Celnego I w Ł., doprecyzował swoje stanowisko procesowe odnośnie ilości stawek dziennych wymierzonej grzywny poprzez odwołanie się do stanowiska tego oskarżyciela, jakie zajął w wystąpieniu przed sądem I instancji. Podkreślić też trzeba, że skarżący nie kwestionował argumentacji jaką zaprezentował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tym stanie rzeczy należy zwrócić uwagę na treść art. 434 § 1 k.p.k.,

który określa warunki w jakich może dojść do orzeczenia na niekorzyść oskarżonego przez sąd odwoławczy, w sytuacji wniesienia środka zaskarżenia przez podmiot fachowy jakim niewątpliwie jest oskarżyciel publiczny.

Skoro skarżący w apelacji podniósł jedynie zarzut obrazy prawa materialnego, a nie podniósł zarzutu rażącej niewspółmierności kary grzywny z powodu jej łagodności, to sąd odwoławczy mógł jedynie skorygować wysokość stawki dziennej grzywny, ale równocześnie nie był uprawniony, a wręcz było to prawnie niedopuszczalne, by w konsekwencji tej zmiany stawki dziennej grzywny mogło dojść do podwyższenia grzywny wyrażonej kwotowo, gdyż byłoby to nieuprawnione prawnie orzeczenie przez sąd ad quem na niekorzyść oskarżonego.

Zauważyć wypada, czego skarżący nie dostrzeża, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż treść tego wyroku rozmiągająca się z wnioskiem zgłoszonym przez oskarżyciela – Urząd Celnny I w Ł. w głosach końcowych w zakresie dotyczącym proponowanej kary grzywny, jest wynikiem omyłki Sądu Rejonowego, który bezrefleksyjnie powielił omyłkowo zapisaną w protokole rozprawy treść tego wniosku, a nie konsekwencją merytorycznej odmiennej oceny jego zasadności (k. 36 - uzasadnienie zaskarżonego wyroku, a k. 28 odwrót – protokół rozprawy oraz k. 38 – zarządzenie z dnia 29 lutego 2016 roku).

Uwzględniając powyższe oraz okoliczności, które wskazał wyczerpująco sąd meriti jako mające znaczenie przy miarkowaniu kary i środków karnych oraz kierując się dyrektywami określonymi w art. 12 § 1 i 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s., sąd odwoławczy uznał, że wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych z równoczesnym ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych oraz orzeczone przepadki papierosów i samochodu osobowego (pkt 2 zaskarżonego wyroku) są współmierne do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścił oskarżony, a także uwzględniają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym kary grzywny, co do ilości stawek dziennych oraz wysokości jednej stawki dziennej, orzekając zgodnie z wnioskiem skarżącego.

W pozostałym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji nie był kwestionowany przez żadną ze stron, a również sąd ad quem nie dopatrzył się okoliczności mogących dawać podstawę do jego ewentualnego korygowania z urzędu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego oraz względy słuszności.